

[Gert Petersen.]

Hele forskellen mellem standpunktet fra januar 1967 og standpunktet i dag, som flertallet i denne sal indtager — altså det standpunkt, som alle i denne sal minus socialistisk folkeparti dengang indtog, og som flertallet nu indtager — er, at dengang var fredsforhandlingerne ikke kommet i gang; det er de nu. Dengang sagde man, at af hensyn til de fredsforhandlinger, som ikke er kommet i gang, må vi afstå fra at anerkende Nordvietnam, selv om der vel egentlig nok kunne være noget rimeligt i det. Nu siger man: af hensyn til de fredsforhandlinger, som nu er kommet i gang, må vi afstå fra at anerkende Nordvietnam, selv om der egentlig nok kunne være noget rimeligt i det. Det er ganske rigtigt, at i hvert fald set ud fra denne betragtning er der partier, som har stået helt stille i deres standpunkt siden januar 1967, måske nærmest bevæget sig baglæns, medens man derimod så erkende, at socialdemokratiet har bevæget sig forlæns i og for sig ud fra den samme hovedpræmis, nemlig at hensyn til freden må indgå i den almene overvejelse, og her forstår jeg altså hr. Frode Jakobsen sådan, at hensynet til freden nu tilsiger Danmark at gøre brug af den ret, vi har haft og har haft længe — fordi de faktiske forhold reelt var, at Hanois regering er effektiv — gøre brug af denne ret til at anerkende Nordvietnam her og nu.

Men i stedet vil man altså fra regeringspartiernes side diskutere tidspunktet; man vil bruge de fredsforhandlinger, som tidligere ikke var kommet i gang og derfor var undskyldning for ikke at anerkende, som undskyldning for stadig væk ikke at anerkende.

Jeg hævder, at det her drejer sig om undskyldninger og ikke om ret meget andet. Vi har været ude for mange undskyldninger i årenes løb i denne sag. Første gang socialistisk folkeparti stillede forslag om anerkendelse, sagde man f. eks. fra radikal side — det var den nuværende kulturminister, hr. K. Helveg Petersen, som var ordfører — følgende, som jeg citerer fra Folketings-tidende 1966-67, 2. samling, sp. 900, og det var hovedundskyldningen for ikke at anerkende:

„En anerkendelse af Nordvietnam side om side med Sydvietnam ville imidlertid

indebære anerkendelse af, at der er to selvstændige stater, hvilket strider imod Genèveaftalerne af 1964.“

Dengang vidste vi, og vi sagde det fra SF's side, at det ikke ville blive opfattet så bogstaveligt fra nordvietnamesisk side. Nu ved alle det, og hvad er der så sket? Ja, der er naturligvis sket det, at det radikale venstre har forladt denne begrundelse for ikke at anerkende Nordvietnam. Så vælger man en anden begrundelse. Så siger man, at det er hensynet til tidspunktet i udviklingen af fredsforhandlingerne osv. Jeg tror, hr. Sigsgaard havde helt ret, da han pegede på den indflydelse, der udøves på os udefra, eller måske skulle man sige den loyalitet, som udvises herindefra, fra en del af denne sal, over for faktorer udenfor. Hr. Sigsgaard citerede hr. Per Møller under første behandling af dette forslag. Jeg havde også bemærket mig denne udtalelse; enhver kan slå den op; og jeg kunne nok have lyst til at spørge hr. Stinus, om det virkelig var helt gennemtænkt, da hr. Stinus forklarede os, at i sin fortolkning af denne betænkning og flertallets udtalelse i betænkningen havde han sandelig sine regeringspartnere, de andre regeringspartier, bag sig. Jeg kunne nok have lyst til at spørge, om det var en helt troværdig udtalelse eller i hvert fald en helt gennemtænkt udtalelse.

Men det var jo ikke bare hr. Per Møller, som under første behandling var inde på disse betragtninger. Hr. Poul Schlüter var det også. Jeg citerer fra sp. 4239, hvor sammenligning drages med Sverige, og hvor hr. Poul Schlüter sagde:

„Vort udgangspunkt er ikke det samme. Når et land som Sverige fører en principiel neutral udenrigspolitik, fordrer det i mange situationer, at man indtager standpunkter, som kan påkalde sympati og forståelse også i den anden verdens politiske lejr.“

Sådan må altså Sverige opføre sig. Og hr. Poul Schlüter fortsatte:

„Derfor er der — det må indrømmes — en vis logik i det svenske standpunkt. Men jeg vil da sige, at hvis Danmark skulle have været før Sverige på trods af et andet udenrigspolitisk udgangspunkt, ville det vist de fleste steder være blevet optaget nærmest som grotesk.“